

ΠΕΡΙΠΤΕΥΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια και τέλος)

— 'Αλήθεια!... Χίλιοι διαβόλοι!... Πάτερ ημών!... Σπως έλεγε κι' ο μακαρίτης ο Κονστάντος. 'Εδώ και μαγευμένους. Δεν πρόκει να χάνουμε καιρό. 'Ο διαβολο-Ροβέρτος αυτός, μάς έτοιμάζει, φαίνεται, κάποια έγκληση. Πήρε τα πράγματά του και τράβηξε γ'α την καλύβα του Ουγγολίνου, το μόνου δηλαδή που ξέρει τα μυστικά του τέρατος αυτού... 'Ας μη χάνουμε καιρό λοιπόν. Φίλε μου, άββά, ας εγγομια καλή χώνεψη...

— Πώς, φεύγετε; ρώτησε μασουλώντας την μπουκιά του ο δόν Μαθουρίνος.

— Φεύγω και γρήγορα μάλιστα. Ραϊμονδέτε, πές άμέσως να μου έτοιμασούν το άλογο μου... Θά γυρίσω γρήγορα πιστεω, κ. άββά. Κράτησε συντροφιά στον κ. Ρογίωο Βάλτεο. Και μην ξεχνάς πως πρέπει να τόν παρουσιάσετε στη μητέρα του... Της το ύποσχεθήκα...

Μετά λέπτε λέπτα ο Φερούλλιας εκάλυψε πρής την καλύβα του Ουγγολίνου, έχοντας μαζί τον ένα από τους άνδρας...

Μόλις πέρασε στην καλύβα, ο Φερούλλιας άκουσε στο προαίλι αυτής κραγιές τρώων και άγωνίας.

'Ο γενναίος λοχαγός κέντησε το άλογο του και σε λίγες στιγμές βρόδησε μπρός σ' ένα τραγικό θέμα.

'Ο Ροβέρτος Κέρ, γλωμός και άγριεμένος, κρατώντας το σπαθί του στο ένα του χέρι, βιαστούσε με το άλλο τόν άτυχο Ουγγολίνο από το γκαζά.

'Ο φτωχός κοιμισμένος έσοχός σάν πληγωμένο ζώο. 'Ηταν πραγματικώς μοναχημένος στο αίμα και σιγά-σιγά ή κραγιές του έβρισαν, καταλήγοντας σ' ένα ορόγχο άγωνίας.

'Ο Φερούλλιας έγριάζε. Κατάλαβε τι είχε συμβεί

— Στάσου, άββλε, αλλιώς σου σκοπίζω τα μυαλά! φώναζε στο Ροβέρτο, κρατώντας το πιστόλι του.

Μά ο Ροβέρτος Κέρ, ταχός σάν άστραπη, άφησε τόν Ουγγολίνο να κυλιστή κάτω και το έβρισε στα πόδια.

— Πιάστον!... Νά τόν πιάσης ζωντανό ή πεθαιμένο!... φώναζε ο Φερούλλιας στον στρατιώτη πουζε πάρε μαζί του.

Κ' ενό εκείνος καθάλιζενε κ' έτρεχε ζοπιστό στον πρής γραμματέα του Κονσταυλιού, ο λοχαγός πήδησε άπ' τ' άλογο του, γονάτισε κοντά στον Ουγγολίνο, τόν σήκωσε έλαφρά και τού ελε με φρονή γεμάτη συμπόνεια:

— Φτωχέ μου φίλε... Είσαι ακόμα ζωντανός; Τι σόικαμε αυτός ο δολοφόνος;

'Ο καιπονήης άνοιξε τα μάτια του, τα κάμφωσε στον Φερούλλιας και ψιθύρισε:

— Πειθάνω!... Θέλω να μιλήσω... να μιλήσω...

'Ο άτυχος Ουγγολίνος έφρεσε ένα τρομερό διαμετρες τραύμα στο στήθος. 'Ο Φερούλλιας τού σταμάτησε την αίμορραγία και τόν μετέφερε μέσα στην καλύβα του. 'Εκει τόν ξάπλωσε στο φτωχικό του κρεβάτι και τούδωσε να πιη μισό ποτήρι κρασί.

'Ο Ουγγολίνος σιγήθε λίγο κι' άρχισε να τρανιάζει, γρήγορα-γρήγορα, σάν να φοβόταν μήπως δέν προλάβη να τή πει όλα:

— 'Ο Ροβέρτος... αυτός, ναι αυτός... ο Ροβέρτος ενί' ο δολοφόνος του μαρζαβίου Βάσα!... Αυτός ήταν ο δεύτερος προσκαυοφόρος την ημέρα της δολοφονίας... 'Ο κόμης Κανδάλ ήταν άδωός!... 'Ο Ροβέρτος χέντησε τόν μαρζαβίο... Τα ελα ύπομασται όλα αυτά και για να μου κλείση το στόμα, μούδωσε αυτό το χήμα... 'Ο Θεός άς με συγχωρήση... Αυτός σκότωσε τόν κόμητα Κανδάλ... Αυτός έκαμε όλα τα έγκλημάτα που'γαναν εδώ και τόσα χρόνια... 'Απόψε ήρθε και μου ζήτησε να γίνω όργανό του... 'Ηθελε να έδικαιηθί τόν δούκα Δαμιβίλ, γιατί τόν έδιωξε... 'Εγώ άρνήθηκα... Τότε... Τότε με μαχάριωσε... 'Αχ, Θεέ μου, πεθάνω!... Νά εκεί... 'Εκει ξέλασε, φεύγοντας, όλα τα πιστήρια τόν έγκλημάτων του... Πειθάνω, κ. λοχαγέ!... 'Ο Θεός να με συγχωρήση!...

Τά μάτια του Ουγγολίνου έβρισαν, το κορμί του

πινόχηρε μία-δυό φορές και ξεψύχησε!

Συγγνωμένος, μά κι' όρρωμένος τρομερά ο Φερούλλιας, πήρε τά πράγματα του Ροβέρτου άπ' την καλύβα, έκαμε το σταυρό του μπρός στο νεκρό του καιπονήη, βγήκε έπειτα έξω και τήδησε στ' άλογο του.

'Όταν έφτασε στον πύργο, όλα εκεί ήταν ανάστατα. 'Εξαιρετικά τραγικά είχαν συμβεί κατά την άποψία του. 'Ο Ρογίωος Βάλτεο ή καλύβηρα ο νεαρός ύποκόμης Κανδάλ, ο γιος του κόμητος Κανδάλ, (Λιοντόνο Γενναίος), είχε ανατρεθεί έντελώς τυχώς σ' ένα διάδρομο του πύργου με την μητέρα του, ενό άναζητούσε τόν δόν Μαθουρίνο.

'Η τρελλή 'Ιουλιαν, μόλις τόν είδε, αχτήκε στην άγκαλιά του, κραυγάζουσα:

— Άγαπητέ μου!... Άντρούλη μου!... 'Αχ, το προσηθαινον που δα σ' έβλεπα!... Μίσησε μου, Λιοντόνε!... Φίλησε με, άγάπη μου!...

Συγγνώμος ή αίσθησης της τής εγκατέλειψαν κ' έπεσε κάτω λιπόθυμη.

'Ο δούξ Λαμβίλ και ο δόν Μαθουρίνος έτρεξαν άμέσως να δούν τί τρέχει. Πρῶτος ο άββάς κατάλαβε άμέσως τι είχε συμβεί. 'Εφρασε την 'Ιουλιαν στις αισθησεις της και τότε εβδαν με κατάταξη ότι ή άτυχη τρελλή είχε ξανάθει το λογικό της. Η ιωγάη συγκίνησης, πουζε αισθανθεί βλέποντας το γιο της και παίρνοντάς τόν για τόν συζυγό της, τήν είχε γιαιτρέψει!...

'Εδόθησαν τότε αινιαβίες ξηγήρησις και ή συγκίνησης της ήταν άπεριόριστη. 'Όλα έκλαιγαν...

Τη στιγμή αυτή έφτασε κι' ο Φερούλλιας, ο άποιος τούς διαμήρησε τά διατρέξαντα στην καλύβα του Ουγγολίνου και την έξοικολόγησε τού δούστοχου καιπονήη...

'Όλα πλέον ξεηγούντο και διεμορτίζοντο.

'Αλλά πού ήταν ο Ροβέρτος Κέρ; 'Ο άββλος αυτός δολοφόνος πουζε βρόδισε στη δικταγία τόσες άποψες κινάσεις, είχε ξεψύχησ'... 'Όχι... Μετά μιση ώρα κραγιών και άλαλαγμοί ακούστηκαν έξω άπ' τόν πύργο. 'Ο ακόλουθος του Φερούλλιας είχε συλλάβει τόν Ροβέρτο Κέρ και τόν είχε φέρει όμημον.

'Ο Ροβέρτος είχε τώρα όμη διαβόλου. Βλέποντας πού καθέτι είχε άποκαλυφθεί, έτρεψε τά δόντια του και άφρισε από λύσσα. Μέσα σε λίγη ώρα, ο άββλος αυτός είχε γερύσει κατά δέκα χρόνια...

'Ο δούξ του Δαμιβίλ, συγκυρότηης άμέσως ένα προχέου δικαστήριο, έδικασε τόν άββλο αυτό και τόν καταδίκασε σε θάνατο μετά βασάνων...

Τόν έβασάνων, όπως τού άξιζε και τόν έστοχαν σε τέσσερα κομμάτια, τά όποια κημέμιαν σε τέσσερα σημεία του δάσου...!

Σε λίγες ημέρες έγιναν οι γάμοι του ύποκόμητος Κανδάλ και της Λεονής Βάσα. Τους ανέλογος ο δόν Μαθουρίνος. Παριστατό ως μάτρωτες ή μητέρα του ύποκόμητος, ο δούξ και ο Φερούλλιας, ο όποιος δέν μορσοδσε να κρατήση τά δακρύα του.

'Η αγναιότης του γενναίου λοχαγού ήταν μεγάλη και διαρκώς έδάγκωνε τά μαρτά μεγάλα του μουσταβία, ψιθυρίζοντας:

— Νά πού κλάσω σάν μουρό!... Χίλιοι διαβόλοι!... Έγέλασε λοιπόν τόσο, φίλε μου Ρολάνδε;... Κόπο ντι μπάκο!.....

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Το μόνο μυστικό πού βαστούν ή γυναίκες, εινε ή ηλικία τους.

— Κοροιδείων τις τιμές γυναίκες μόνου έχειναι που δέν μορσοφν να τις ξευτελιεσουν.

— 'Η γυναίκα εινε πλάσμα ασθενές με άπιστευτη δύναμη.

— 'Η καλές γυναίκες εινε πάντα καλύτερες άπ' τους καλούς άντρες.

— 'Η όφρατες γυναίκες πεθαινον δυό φορές.

Μέσα σε λίγη ώρα ο άββλος αυτός είχε γερύσει κατά δέκα χρόνια!...

Διαβάστε στο φύλλο αυτό το νέο υπέροχο ιστορικό μυθιστόρημα του ΖΕΒΑΚΟ
„ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ”